

September 2020

Time and Creation

*Art and Poetry for the High Holiday Season,
from the Bronfman Fellowship community*

From "As It Was in the Beginning" by Rachel Farbiarz ('94)

rashbi

By Rafi Ellenson ('11)

i looked for carob
trees in my living room
but no luck so

outside i tried to find one
while wearing a mask
because otherwise everything
lights up especially

the trees
and i've spent 12
years looking for them
i'll give it 12 more months

because in a year
i can grow a tree myself

with its wax
pods and sweet center

“כריש” (Shark), by Alina Yakirevitch (Amita '11)

הרהורי מגיפה ("pandemic thoughts")

By Tali Grikshtas (Amita '19)

שמתי רדיו, כאן 88, השעה שש בבוקר. אני ערה כבר קרוב לשתיים עשרה שעות. ונדמה ששעות השינה התהפכו להן באופן מורכב וקסום גם כן. כמה פיללתי לשעות הבוקר! לחוש בעולם מתעורר.

וכעת אין סיבה להתעורר, ואין משמעות לשעות הצהריים, והחיים למעשה התהפכו בצורה כזאת או אחרת.

שיחות לילה עצובות: ניהלתי עם ליסה שיחה עצובה על המגיפה. היא אמרה - "אני פשוט שוכבת במיטה ולא מצליחה להירדם. אני פשוט לא מפסיקה לבכות טלי, הכל השתנה, הכל השתנה." וכולם חושבים על העבר, על העתיד, אני מנסה להישאר בהווה. כל סדנאות המדיטציה האלה בהחלט גרמו לי לחיות ברגע. להישאר. המאגר האנושי של התקווה.

הציפורים זועקות בשעת הבוקר, ואתמול למעשה לא הלכתי לישון גם כן. וצילמתי ציפור אדומת חזה, הרגשתי לרגעים מסוימים שהכל היה בסדר. האנושות נכנסה למעין תרדמת חורף. ואני אופטימית, מימי לא הייתי יותר אופטימית. אולי זאת ההשלמה עם העבר, עם הבחירות שלי, ואולי זאת הציפייה לעתיד שטומן בחובו אתגרים מסקרנים. אינטלקטואלים. חווייתיים. אולי הצד האופטימי שבתוכי הוא הצד הכותב - שבוחר להתייחס למציאות כמאגר רעיונות ותו לא. אני מבלה הרבה זמן בשני מימדים חדשים: המימד האלקטרוני, ומימד החלום. שינה היא בריחה. ואני נהנית לתמרן בין האפשרויות - בין בריחה וחלום. גם הרגלי האכילה שלי לא לחלוטין מובנים. אני מנסה לדחוף את הגוף האנושי לקצה. מחר אני אחגוג את יום ההולדת שלי ואני מרגישה בסדר גמור, באופן אירוני: כשהעולם כולו מתמודד בצרה ומכה על חטא, אני רגועה. אני יושבת ברוגע בעין הסערה, בבית שלי, מעריכה מחדש את כל מה שיש לי. שמחה שאנשים חדשים התווספו לחיי.

דברים רבים מתבהרים לי בסגר הזה. אני אולי מיישמת את העיקרון החשוב ביותר של פרננדו פסואה - חוסר הפעולה. החלום. בחיי, יישמתי את כל מה שהוא דיבר לגביו. שלושה דברים נפלאים: אנשים, מוזיקה, וכתובה. הראשון מייצר את השניים האחרים, והשניים האחרים מייצרים את הראשון. אני מלאה במחשבות והרהורים, שלא בהכרח מקיימים היגיון גדול יותר. אנחנו בסגר, מה נשאר לי לעשות? כן, קיימנו את ליל הסדר. בצורה מעוותת שכזאת, בשולחן משפחתי. וישבנו ושתינו לכבוד הימים שאחרי הקורונה... אני מנסה לחשוב, מה הייתי רוצה לעשות בבוקר הדיסטופי הנוכחי? ותשובה אחת תמיד מרחפת. אולי כוס של קפה.

השמש עולה בשחר מוכה מחלות זה. בחוץ לא ניכר שמשוהו השתנה. ואולי אפשר להתנחם בזה שהטבע בלתי תלוי במגיפות שמתדפקות על דלת ההווה האנושית, ואולי אפשר לשאוף להיות כמו ההר שעומד אלפי שנים מול הרוח. כמו הכינרת, שחשה במשאבות הלוקחות ממנה מים, שחשה ברגליו של ישו שריחפו על פניה. אפשר להתנחם בכל אלו. בנוכחותה של נדירה שנשבעה לשתוק כל ימי חייה במנזר רחוק בהרים של טיבט, או של סין, כשמסביבה רק עצים וריח הרים.

"Winnow" by Rachel Farbiarz ('94)

let us now (world's birthday)

By Nat Sufrin ('06)

appear in places
where people we

always notice
gathermarvel

at assembly
& age (no one

even surprised
to see us!)

then sing

slow assuring
we are here

afraid that our
dreams & the dreams

of others
we appear in

never belong
to us like our

bodies & the
books they clutch

*

on these days
 our wives' brothers
catch us
 when we jump
help lift us
 up after we
prostrate
 emerging
from the thick
 isolation
of our breath
 assuming like
modernity
 that a face
on the ground
 & the dream
of softly
 slitting our
knee through
 the spine of
a cousin with
 neurofibromatosis
& nobody
 cares but
everyone is
 mad means
nothing

"Breath" by Joshua Meyer ('91)

ROSH HASHANAH, 5774

By Sarah Marcus-Donnelly ('02)

The moon was a sliver of itself
the first night I thought of you
combing a new year's honey
through our hair.

We are taught to repent, but
it's a poor translation,
for Teshuvah is to return
to ourselves,
to come back to who we really are,
to return
to an original state

where we have nothing
but possibility laid before us.

And it is written
as everything will be:

someone's grandmother's hands
smelling of cinnamon and clove,
a testament to a world
created as an expression
of limitless love,
of refinement.

The Rabbi says that when you share your words
you are sharing a part of your soul. Each moment
has the potential to be deeply spiritual, my children,
stand in the hugeness of it all.

Autumn has lingered years
for your arrival,
each leaf turned
in anticipation,
even the branches
held their breath

waiting for us to ask the right questions,
for us to stop looking to the sky.

"Self Portrait" by Dotan Appelbaum ('16)

The Night Before

By Jake Marmer (Education & Programming Director)

the night before Rosh haShana

our clock broke -

was struck

with a familiar

kind of paralysis:

the slim third hand kept trying

to move, trembled

with movement

as if attempting to step

forward but immediately withdrawing

a universe of indecision

within every single

second

Rosh Hashanah Listening:

Featuring the musical talents of Deborah Sacks Mintz ('04) and Sarah Beller ('98) - [listen here](#).

Podcasts featuring Rabbi Mishael Zion (Faculty) and Rabbi Sharon Cohen Anisfeld (Faculty) - [listen here](#).

Rosh Hashanah Learning:

Featuring Alicia Jo Rabins (Arts Educator, Bronfman 2020), Joy Ladin (Guest Speaker, Bronfman 2020), and Aaron Henne (Arts Educator, Bronfman 2020) - [learn here](#).

Thank you to the alumni and staff who gave us permission to use their art and writing. All works are original. Most have been previously published.

- The Bronfman Fellowship